

Žalobkyně vyhradila si k prodaným strojům právo vlastnické až do úplného zaplacení kupní ceny a ve vyrovnacím řízení o jmenování žalovaného kupitele uplatnila nárok na vyloučení těchto strojů. Žalobou domáhala se však žalobkyně zaplacení zbytku kupní ceny za tyto stroje, kteráž pohledávka vzešla jí před zahájením vyrovnacího řízení. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobkyni příslušelo proti žalovanému dvojí oprávnění: žádati buď vrácení prodaných strojů, nebo zaplacení kupní ceny. Tato volba ovšem nespadá pod ustanovení § 906 obč. zák. Jakmile však kupitel upadl do vyrovnání, zůstal tím sice první nárok žalobkyně nedotčen (§ 54 vyr. ř.), avšak druhý nárok, pohledávka, která není pohledávkou přednostní (§§ 26 a 54 vyr. ř.), podléhá vyrovnání. Žádá-li tudíž žalobkyně zaplacení kupní ceny, může jí býti přiznáno jen právo na zaplacení v mezích a podle vyrovnání. Pohledávka z kupní ceny zůstává pohledávkou obyčejnou a nárok na uspokojení doznal by změny předpisem § 54 vyr. ř. jen, kdyby žalobkyně, odstoupivši od smlouvy, žádala vrácení strojů, k nimž měla vyhrazeno vlastnické právo. To žalobkyně neučinila, nýbrž dala přednost druhému svému oprávnění tím, že se domáhala žalobou zaplacení kupní ceny (srovnej rozh. čís. 12.110 sb. n. s.). Nejde tedy o dva nároky, které by byly ve vyrovnání rovnocenné, jak se dovolání mluvně domnívá, nýbrž každý z nich postihuje vyrovnáním jiný osud. Nižší soudy proto správně seznaly, že žalobkyně má jen nárok na kvotu zažalované pohledávky podle obsahu vyrovnání a, poněvadž kvota nebyla ještě v době vydání rozsudku první stolice splatná, nemohla se žaloba toho času setkat s úspěchem.

Čís. 13626.

K právnímu jednání, jímž postoupil otec svůj nárok na služební požitky dětem a jehož důvodem byl nárok dětí na výživu, nebylo třeba formy notářského spisu ani schválení opatrovnického soudu ani zřízení opatrovníka k činu.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, Rv I 1950/32.)

Žalobkyni byla povolena k vydobytí peněžité pohledávky exekuce zabavením a přikázáním k vybrání jedné třetiny platu dlužníka Stanislava H-a u žalovaného svazu. Žalovaný uvedl ve svém vyjádření jako poddlužník, že dlužník H. postoupil roku 1927 svůj plat u žalovaného svým dětem. Žalobu proti svazu o zaplacení zabaveného platu procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Soud má prokázáno, že Stanislav H. postoupil své služební požitky do vlastnictví svých dětí Věroslavy a Lubomíra na jejich výživu k rukám Josefy H-ové, která postup přijala. Stanislav H. postup oznámil dopisem z 24. listopadu

1927 žalovanému svazu, který jej vzal na vědomí, a jeho požitky počínajíc prosincem 1927 vyplácí do rukou Josefy H-ové. Námitku, že postup musel by se státi ve formě notářského spisu a vyžadoval schválení opatrovnického soudu, nepokládá soud za důvodnou, neboť k bezplatnému nabývání mezi rodiči a dětmi není potřebí ani notářské listiny, ani schválení opatrovnického soudu, ani zřízení opatrovníka. Postup jménem dětí přijala Josefa H-ová, matka, kterou také Stanislav H. k tomu jako otec zmocnil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, připojiv se k důvodům prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Po stránce právní byla věc odvolacím soudem správně posouzena a stačí odkázati k důvodům napadeného rozsudku. Správně zejména usoudil odvolací soud, že k postupu, jehož důvodem byl nárok dětí na výživu, nebylo třeba formy notářského spisu ani schválení opatrovnického soudu a zřízení opatrovníka k činu, poněvadž šlo o právní jednání ve prospěch dětí, o nichž dovolatelka ani netvrdila, že nebyly způsobilé k přijetí postupu (§ 865 obč. zák.). Nerozhodné jest, že byl postoupen celý plat H-ův, neboť na část požitků služebních, která i při zabavení nebo postupu pro výživné zaměstnanci volnou zůstatí musí, nemohla by ani žalobkyně sáhnouti, a proto pro její nárok tímto sporem uplatňovaný bylo by zcela nerozhodné, že část požitků jejímu dlužníku H-ovi měla zůstatí volnou.

Čís. 13627.

Při zabavení peněz jest berní exekuci považovati za skončenou tím, že se zabavené peníze podle předpisu § 371/1 zák. ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. sčítují na exekuční náklady a na vymáhanou pohledávku.

Až do sčítování na vymáhaný daňový dluh zůstanou zabavené peníze vlastnictvím dlužníkovým a není ani případné vlastnictví jiných osob zabavením dotčeno nebo zrušeno.

Byly-li peníze nalezené u dlužníka na jeho vymáhané daně sčítovány, byla tím exekuce skončena a žalobě vylučovací nemůže býti vyhověno. Nesejde na tom, zda exekuce byla skončena již také v době, kdy byl podán odpor proti zabavení, aniž na tom, že exekuční úřad nesečkal se sčítováním až do projití osmidenní lhůty k podání námitek proti zabavení, jak předepsáno v odstavci druhém vládního nařízení ze dne 20. prosince 1927, čís. 175 sb. z. a n. k § 357/1 zák. čís. 76/1927 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. června 1934, Rv I 659/33.)

K vydobytí daňových nedoplatků proti Emanuelu R-ovi zabavil berní úřad dne 15. prosince 1931 svým exekutorem 6.000 Kč a sčítával je dne 22. prosince 1931 na vymáhané daně. Žalobě, již podala napotom Terezie Sch-ová o nepřipustnost exekuce, tvrdíc k penězům vlastnictví,